

fremhæve Voldgiften som Fremtidens Løsen, en Tanke, paa hvis Sejr de smaa Lande længe havde haabet. I Danmark havde man arbejdet herpaa baade ved Indgaaelse af Traktater og for Sagen i Almindelighed. Statsministeren talte paa hele sin Nations Vegne, naar han udtalte den fulde Tilslutning til de Ord, der allerede havde lydt herom. Denne Opfattelse af Voldgiften som eneste virkelige Garanti havde ført den nuværende Regering ind paa Overvejelser angaaende det bestaaende Militærvæsens Omdannelse. Forslagene forelaa endnu ikke endeligt udformede, men vilde i den kommende Vinter blive Genstand for Behandling i Rigsdagen, og Statsministeren haabede, at frugtbare Forhandlinger desangaaende vilde komme i Stand. Forslaget tilsigtede at ophæve al krigsmæssig Udrustning og i Stedet for at etablere en ved Grænser og i Farvande fornøden Vagststyrke.

Statsministeren udtalte til Slut, at den danske Regering nærede den Forventning, at det forestaaende Skridt maatte føre henimod den Tilstand, da Voldgift vilde gøre alle Krigsrustninger overflødige. Dette var Vejen til at gøre Ende paa Krigens Rædsler — til Sejr for Fred og Retfærdighed.

Statsminister *Herriot* var i sin Tale den 5. September enig med Mr. *Mac Donald* i dennes Udtalelser angaaende Voldgiftsprincippet, men gik videre, idet han mente, at en særlig Kommission var unødvendig, da de fornødne Beslutninger maatte kunne forberedes af 1. og 3. Udvalg. Angaaende det tvivlsomme Spørgsmaal om at afgøre, hvem der er Angriber i Tilfælde af Fjendtlighedens Udbrud, foreslog han den Løsning, at som Angriber anses den, der afslaar Voldgift. Voldgift var imidlertid ikke nok. Det franske Synspunkt var, at man maatte knytte Voldgift, Sikkerhed og Afrustning uløseligt sammen. Hvis der ikke stod Magt bag ved Retten, var denne hjælpeløs.

M. *Herriot* var enig med Mr. *Mac Donald* i Nødvendigheden af at indkalde en almindelig Konference til Undersøgelse af

Afrustningsspørgsmaalet, men dette maatte ske under Forbundets Ledelse. Angaaende Tysklands Optagelse udtalte han, at Frankrig ikke nærede noget Had til Tyskland, men stod fuldstændig upartisk; det afventede kun Vidnesbyrd om Tysklands Vilje til at opfylde sine Forpligtelser.

Efter at en Række Talere havde fremstillet deres Synspunkter, deriblandt navnlig den græske 1. Delegerede *Politis*, der klart og gennemsigtigt gav en saglig Begrundelse af det franske Standpunkt, blev der af den britiske og franske Delegation fremsat et i Fællesskab udarbejdet Forslag til Beslutning, hvis Ordlyd findes gengivet nedenfor som Bilag 3. VIII. 1. Ved denne Beslutning, der vedtoges enstemmigt af Forsamlingen, overdroges det til 3. Udvalg at undersøge Dokumenterne angaaende Sikkerhed og Nedrustning, især de i Anledning af Udkastet til Garantitraktaten foreliggende Udtalelser, saavel som de i Pagten indeholdte Forpligtelser med Henblik paa den Sikkerhed, som Voldgift eller Nedrustning kan nødvendiggøre, medens Spørgsmaalet om Voldgift henvistes til 1. Udvalg, idet det fik det Hverv at undersøge, hvilke Ændringer der muligvis skulde foretages i Pagtens Artikler om Bilæggelse af Stridigheder, samt hvad der kunde gøres for at lette Antiagelsen af den fakultative Bestemmelse i Domstolsstatuttens Art. 36, 2. Stk.

De øvrige indledende Plenarmøder optoges af Forhandlingen om Raadets Arbejde. Der var derefter mellem det 15. og 16. Plenarmøde en Pause paa en halv Snes Dage for at give Udvalgene Tid til at fuldføre deres Arbejde, hvorefter de afsluttende Plenarmøder optoges af en Godkendelse af de af Udvalgene udarbejdede Udkast til Beslutninger. De sidste Møder den 1. og 2. Oktober var alene helligede Forhandlingen om det af 1. og 3. Udvalg udarbejdede Udkast til Protokol om fredelig Bilæggelse af mellemfolkelige Stridigheder, der blev forelagt Forsamlingen ved to udførligt redegørende Taler af Ordførerne *Politis* og *Benes*. Udkastet gav An-